

Írta: Carl B. Pratt elder
a Hetvenektől

Az Úr áldásainak legjava

Ha hűen fizetjük a tizedünket, az Úr megnyitja az egek csatornáit, és áldásai legjavát árasztja ránk.

Hálás vagyok azokért az igazlelkű ősökért, akik már jóval azelőtt tanították gyermeiknek otthon az evangéliumot, hogy formailag lettek volna családi esték. Anyai nagyszüleim Ida Jespersen és John A. Whetten voltak. Mexikóban, a chihuahuai Colonia Juárez kis közösségében laktak. A Whetten gyermekek nevelés és a szülei példája által is tanultak.

Nehéz idők jártak Mexikóban az 1920-as évek elején. Épp csak véget ért a véres forradalom. Kevés pénz volt használatban, leginkább ezüstérmék. Az emberek főként cserekereskedelmet folytattak, akár árucikkek és szolgáltatások között is.

Egy nyárvégi napon John nagypapa azzal jött haza, hogy nyélbe ütött egy üzletet, melyért 100 pezó értékű ezüstpénzt kapott. A pénzt Idának adta, azzal az utasítással, hogy a gyermekek közelgő iskolai költségeit kell fedeznie.

Ida hálás volt a pénzért, de emlékeztette Johnt, hogy egész nyáron nem fizettek tizedet. Nem volt ugyan készpénz bevételük, de Ida felhívta rá a figyelmét, hogy az állatok adtak húst, tojást és tejet. Kertjükben rengeteg gyümölcs és zöldség termett, és voltak

olyan csereüzleteik, amelyek során pénz nélkül árucikkekhez jutottak. Ida azt javasolta, hogy a pénzt adják oda a püspöknek, a tizedüket fedezve ezzel.

John kissé csalódott volt, mivel a készpénz sokat segített volna a gyermekek iskoláztatásában, azonban készségesen egyetértett azzal, hogy ki kell fizetniük a tizedüket. A nehéz erszényt elvitték a tizedhivatalba, és rendezték a püspökkel.

Nem sokkal később hírt kaptak róla, hogy a következő héten érkezni fog egy Hord nevű úr, gazdag üzletember az Egyesült Államokból, jó néhány emberrel együtt, és pár napig halászni és vadászni fognak a hegyekben.

John nagypapa a Colonia Juáreztól nem messze található vasútállomáson várta őket. Vitt magával egy sor felnyergelt lovat, és a szükséges teherhordó állatokat, hogy csomagjaikat és a tábori felszerelésüket a hegyekbe szállítsák. A következő hét folyamán kalauza volt az embereknek, ellátta a tábor és az állatokat.

A hét végén az emberek visszatértek a vasútállomáshoz, hogy vonatra szállva visszamenjenek az Egyesült Államokba, Johnnak pedig kifizették

a munkáját, és az egyéb költségek fedezésére adtak neki egy erszény ezüstpezót. Miután Johnt és embe-reit kifizették, John a maradék pénzt átadta Hord úrnak, aki meglepődött, mert nem számított rá, hogy marad pénz. Alaposan kikérdezte Johnt, hogy minden költséget fedezett-e, és azt a választ kapta, hogy az út minden költsége ki lett fizetve, és ez a pénz megmaradt.

Megszólalt a vonatfüty, Hord úr menni készült, de egy pillanatra visszafordult, és odadobta Johnnak a nehéz pénzzel teli erszényt. „Tessék, vidd haza a fiaidnak!” – mondta. John elkapta az erszényt, és visszament Colonia Juárezbe.

Amikor azon az estén vacsora után összegyűlt a család, hogy meghallgassa az út történeteit, Johnnak eszébe jutott az erszény, elővette és az asztalra tette. John azt mondta, nem tudja, mennyi pénz van benne, így hát a móka kedvéért az asztalon üritették ki – jó kis kupac lett belőle, és amikor megszámlolták, látták, hogy pontosan 100 pezó ezüstpénz van ott. Természetesen hatalmas áldásnak bizonyult, hogy Hord úr eljött erre az útra. John és fiai is jó pénzt kerestek, a megmaradt 100 pezó pedig arra emlékeztette őket, hogy egy héttel korábban pontosan ennyi tizedet fizettek be. Lehet, hogy valaki ezt véletlen egybeesésnek vélné, de a Whetten család számára egy világos lecke volt az Úrtól arra, hogy Ő emlékszik a hűséges tizedfizetőknek tett ígéreteire.

Gyermekként imádtam ezt a történetet, mert volt benne lovastábor a hegyekben, vadászat és halászat. De azért is szerettem, mert megtanítja nekünk, hogy ha engedelmeskedünk a parancsolatoknak, akkor áldottak leszünk. Számos tanulságot levonhatunk a tizedfizetésről ebből a történetből.

Először is, észrevehetitek, hogy a

tizedfizetés ez esetben nem kapcsolódott a pénzbevétel összegéhez. A Whetten család úgy döntött, hogy az első pénzbevételüket tizedfizetésre fordítják, mert állataik, valamint termékeny gyümölcs- és zöldségeskertjük révén jól éltek. Nyilvánvalóan az Úr adósainak érezték magukat áldásaik miatt.

Ez az Úr szavainak jelentéstartamára emlékeztet minket, amikor azt kérdezi: „Avagy az ember csalhatja-e az Istent? ti mégis csaltatok engem”. Mire az emberek megkérdezik: „Mivel csalunk téged?” Az Úr pedig mennydörgés hangján válaszol: „A tizeddel és az áldozni valóval” (Malakiás 3:8). Igen, testvéreim, ahogyan John és Ida Whetten felismerte azon az évtizedekkel ezelőtti nyáron, mi is mindannyian adósai vagyunk az Úrnak. Ne érjen minket az a vád, hogy meglopjuk Istent! Legyünk tisztességesek, és fizessük ki adósságainkat az Úrnak! Ő csupán a tíz százalékot kéri. Ha feddhetetlenül kifizetjük az Úrnak, amivel tartozunk neki, az segít, hogy felebarátainkkal is becsületesek legyünk.

A következő dolog, ami kitérünk

a történetből, hogy nagyszüleim a családjuk anyagi nehézségei ellenére is fizettek tizedet. Ismerték az Úr parancsolatát, magukra vonatkoztatták a szentírásokat (lásd 1 Nefi 19:23–24), és engedelmessé váltak a törvénynek. Az Úr mindenkitől, egész népétől ezt várja el. Elvárja tőlünk, hogy fizessünk tizedet, nem a bőségünkből, nem a családi költségvetés „maradékából”, hanem az ősi parancsolat értelmében bevételünk „zsengejéből”, legyen az kevés vagy sok. Az Úr azt parancsolta: „ne késlekedjél” az elsőszülött és a zsengek felajánlásával (2 Mózes 22:29). Személyes tapasztalatom, hogy a hűséges tizedfizetés legbiztosabb módja az, hogy amint bevételhez jutok, fizetek. Tulajdonképpen ezt találom az egyetlen módnak.

Whetten nagyszüleim példájából megtanulhatjuk, hogy a tizedfizetés igazából nem pénz, hanem hit kérdése – az Úrba vetett hité. Ő áldásokat ígér nekünk, ha betartjuk a parancsolatait. Nyilvánvaló, hogy John és Ida Whetten nagy hitet tanúsított a tizedfizetésben. Mutassuk ki mi is az Úrba vetett hitünket azzal, hogy

fizetjük a tizedünket! Fizessük rögtön, fizessük becsületesen! Tanítsuk meg gyermekeinknek a tizedfizetést, akár a zsebpénzükön vagy más bevételükön, majd vigyük el őket a tizedrendezésre, hogy lássák példánkat és az Úr iránti szeretetünket!

Az is előfordulhat, hogy félreértelmezzünk valamit a nagyszüleim történetében. Arra a következtetésre juthatunk, hogy mivel pénzben fizettünk tizedet, az Úr mindig pénzzel áld meg minket. Gyermekeként hajlottam rá, hogy ezt gondoljam. Azóta viszont megtanultam, hogy ez nem szükségszerűen van mindig így. Az Úr áldásokat ígér azoknak, akik fizetik a tizedüket. Megígéri nekik, hogy megnyitja az eget csatornáit, és olyan bőséges áldást áraszt ránk, hogy nem is lesz elég hely annak befogadására (lásd Malakiás 3:10). Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy Ő eleget tesz az ígéreteinek, és ha hűségesen fizetjük a tizedünket, akkor nem szűkölködünk az élethez szükséges dolgokban, azonban gazdagságot nem ígér nekünk. Nem a pénz és a bankszámlák jelentik áldásai legjavát.

Bölcsességgel áld meg minket, hogy kezelni tudjuk korlátozott anyagi áldásainkat, olyan bölcsességgel, amely lehetővé teszi számunkra, hogy bevételünk 90 százalékából jobban éljünk, mint a 100 százalékából. Így a hithű tizedfizetők megértik az előrelátó életet, és hajlamosabbak önellátóbbak lenni.

Most már értem, hogy az Úr áldásainak legjava lelki áldásokat jelent, amelyek gyakran kapcsolódnak a családhoz, a barátokhoz és az evangéliumhoz. Úgy tűnik, gyakran azzal áld meg, hogy különlegesen fogékonnyak vagyunk a Szentlélek hatására és útmutatására, különösen a házasság és a gyerekneveléshez hasonló családi ügyek terén. Ez a lelki fogékonyság segíthet nekünk abban, hogy az összhang és a békesség áldásait élvezzük otthon. James E. Faust elnök felvetette, hogy „a tizedfizetés kiváló biztosíték a válás ellen” (Tedd gazdagabbá a házasságodat! *Liahóna*, 2007. ápr. 5.).

A tizedfizetés segít nekünk, hogy engedékeny és alázatos szívvel tegyünk szert, valamint hálás szívvel, amely hajlik rá, hogy „minden dologban [elismerje] a kezét” (T&Sz 59:21). A tizedfizetés nagylelkű és megbocsátó szívvel táplál bennünk, adakozó szívet, amely telve van Krisztus tiszta szeretetével. Az Úr akaratának alávetett engedelmes szívvel buzgón mások szolgálatára és megáldására fogunk törekedni. A rendszeres tizedfizetők hite megerősödik az Úr Jézus Krisztusban, és erős, maradandó bizonyosságra tesznek szert evangéliumáról és egyházáról. Ezen áldások egyike sem pénzbeli vagy anyagi, de bizony ezek alkotják az Úr áldásainak legjavát.

Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy ha hűen fizetjük a tizedünket, az Úr megnyitja az egek csatornáit és áldásai legjavát árasztja ránk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Lynn G. Robbins
a Hetvenektől

Milyen embereknek kell hát lennetek?

Legyetek sikeresek a krisztusi tulajdonságok kifejlesztésére irányuló erőfeszítéseitekben, hogy megjelenésetek az Ő képmását, viselkedésetek pedig az ő jellemvonásait tükrözze.

A „lenni vagy nem lenni?” tulajdonképpen egy kitűnő kérdés.¹ A Szabadító ezt a kérdést sokkal mélyebb értelemben tette fel, így létfontosságú elvi kérdéssé tette mindannyiunk számára: „Milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, hogy éppen olyanok, amilyen én *vagyok*” (3 Nefi 27:27; kiemelés hozzáadva). A *lenni* ige jelen idejű, egyes szám első személyű alakja a *vagyok*. Arra hív minket, hogy vegyük fel magunkra az Ő nevét és az Ő természetét.

Ahhoz, hogy olyanná váljunk, mint Ő, azokat a dolgokat is kell *tennünk*, amiket Ő *tett*: „Bizony, bizony mondom nektek, ez az én evangéliumom; és tudjátok, hogy milyen dolgokat kell *megtennetek* az én egyházamban; mert azokat a cselekedeteket, melyeket engem *tenni* láttatok, nektek is azokat kell *megtennetek*” (3 Nefi 27:21; kiemelés hozzáadva).

A *lenni* és a *tenni* igék elválaszthatatlanok. Egymástól kölcsönösen függő tanokként megerősítik és előmozdítják egymást. Például a hit imára ösztönöz, az ima pedig megerősíti a hitünket.

A Szabadító gyakran hívta képmutatóknak azokat, akiknek a *cselekedetei* jók voltak ugyan, de a *lelkületük* nem: „Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívök pedig távol van tőlem” (Márk 7:6). A *tenni* a *lenni* nélkül, vagyis annak látszani, amik nem vagyunk, képmutatás vagy színlelés.

Ez fordítva is igaz, hiszen a *lenni* a *tenni* nélkül is érvénytelen, csakúgy mint „a hit is, ha cselekedetei nincsenek, *megholt* ő magában” (Jakab 2:17; kiemelés hozzáadva). Ha csupán *vagyunk*, de nem *teszünk* semmit, az önámítás – elhisszük, hogy jók vagyunk, azért mert jók a szándékaink.

A *tenni* a *lenni* nélkül (azaz a képmutatás) hamis képet mutat másoknak, a *lenni* a *tenni* nélkül pedig önmagunknak fog hamis képet mutatni.

A Szabadító megfeddte az írástudókat és a farizeusokat a képmutatásukért: „Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert [tizedet fizettek] a mentá[ból], a kapor[ból] és a kömény[ből] – ez valami, amit *tettek* –, és elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hívséget” (Máté 23:23). Azaz